

VOORLOPIG VERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet betreffende de procureurstelling in kort geding.

Enige leden, die verklaarden zich met het onderhavige wetsontwerp te kunnen verenigen, gevoelden geen behoefte hieromtrent thans in beschouwingen te treden. Zij behielden zich echter voor bij de openbare beraadslaging nader op verschillende onderwerpen, dit ontwerp betreffende, nader in te gaan.

Vele leden verklaarden eveneens zich te kunnen verenigen met de in dit wetsontwerp voorgestelde regeling. Deze regeling, voor welke de presidenten van de arrondissementsrechtbanken zich eenparig hebben uitgesproken, sluit aan bij wat in de praktijk over het algemeen is gegroeid. Zij biedt bovendien enigszins een waarborg, dat de procedure in kort geding, welke in de loop der jaren geleidelijk een grote betekenis heeft gekregen en in dringende behoefte voorziet, op vlotte en zakelijke wijze zal worden gevoerd. Deze leden begrepen, dat deze regeling voor sommigen, die wel eens in korte gedingen als gemachtigden plegen op te treden, enig, zij het dan ook niet belangrijk, nadeel kan opleveren, doch zij waren van oordeel, dat te dezen de eisen van het algemeen belang moeten prevaleren. In dit verband wezen deze leden erop, dat de Advocatenwet wel op procureurs, doch niet op rechtskundige adviseurs en andere gemachtigden van toepassing is. Deze wet biedt niet alleen waarborgen voor bekwaamheid en betrouwbaarheid, maar geeft de procureurs naast rechten ook verplichtingen.

Overigens hadden deze leden zich wel afgevraagd, of het op den duur niet gewenst zou zijn korte gedingen betreffende huur-, pacht- en arbeidszaken onder te brengen bij de kantonrechter, voor wie in dit soort zaken, behoudens enkele uitzonderingen, ook de gewone procedure in eerste aanleg wordt gevoerd. Vanzelfsprekend zou dan in dit soort zaken de verplichte procureurstelling in kort geding komen te vervallen. Deze leden meenden, dat de kantonrechters zeer wel in staat zijn om in deze zaken in kort geding recht te spreken. Reeds nu geeft artikel 22 der Huurwet hun de bevoegdheid in een bepaald geval een voorlopige regeling te treffen.

Somige leden hadden met belangstelling kennis genomen van de getallen, waarmede in de memorie van toelichting de stijging aangegeven werd van het aantal vonnissen in kort geding. Hieruit blijkt duidelijk het belang van deze vorm van procedure en de grote plaats, welke zij in onze rechtspleging inneemt en welke, naar te verwachten valt, steeds in belang zal toenemen. Daarom is het noodzakelijk haar formeel zo goed mogelijk te institutionaliseren. Het onderhavige wetsontwerp beantwoordt aan deze bedoeling en de leden, hier aan het woord, begroetten het dan ook met instemming.

In het voorlopig verslag van de Tweede Kamer is de vrees geuit voor het ontbranden van een belangenstrijd met betrekking tot de procureurstelling in kort geding. Bij nota van wijziging is, zo memoreerden deze leden, het derde lid van artikel 290 vervangen door een tekst, welke naar de mening dezer leden een deel der bezwaren, welke tegen het oorspronkelijke ontwerp bestonden, opheft. De vraag rijst evenwel, of

deze wijziging voldoende recht doet aan de bezwaren, welke door een aantal personen gevoeld wordt, dat tot dusverre een deel van zijn bestaan vond in het verlenen van rechtskundige bijstand, zonder dat deze personen als procureur konden optreden. De het woord voerende leden stelden te dezer zake de vraag, of de Minister in staat is een schatting te geven van het aantal personen, die tot deze categorie gerekend kunnen worden en welke toekomstmogelijkheden hij voor hen ziet.

Ten slotte zouden de hier aan het woord zijnde leden gaarne vernemen, of het voornemen bestaat wijziging te brengen in de bestaande regeling, dat voor de normale behandeling van zaken voor het kantongerecht, hetzij als eiser, hetzij als verweerder, bijstand van een procureur niet vereist zal zijn, maar dat men óf zelfstandig óf bijgestaan door een zaakwaarnemer zal kunnen blijven optreden. Aangezien op dit stuk misverstand schijnt te bestaan, zouden deze leden een duidelijke uitspraak van de Minister op prijs stellen.

Vele andere leden waren ook na de schriftelijke voorbereiding en de openbare beraadslaging in de Tweede Kamer over dit wetsontwerp niet overtuigd van de noodzaak van de voorgestelde regeling.

Zij memoreerden, dat in de memorie van toelichting (zie noot op blz. 2, rechterkolom) getallen worden genoemd betreffende de toeneming van het aantal korte gedingen. Zij zouden het in dit verband op prijs stellen, indien b.v. over een tijdvak van twee of drie willekeurige jaren de korte gedingen zouden worden geanalyseerd, onderscheiden naar de aard van de geschillen, welke voor wat de hoofdzaak betreft tot de competentie van de arrondissementsrechtbank dan wel van het kantongerecht behoren.

Het is deze leden niet duidelijk hoe in de memorie van toelichting, blz. 3, linkerkolom, de principiële uitspraak kan worden gedaan, dat in beginsel, dus los van de aard van de geschillen, procureurstelling bij kort geding voor beide partijen moet gelden.

Ten slotte stelden deze leden nog de vraag, of het kort geding als een rechtsgeding dient te worden aangemerkt.

Vastgesteld 16 april 1964.

DE GEER VAN OUDEGEIN
CANNELBEECK
DELPRAT
DIEPENHORST
VAN MEEUWEN (*voorzitter*).